Research Incentives
ഗവേഷണ പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ

ഒരു ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ വേണ്ടി ഗവേഷണത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന വളരെ നല്ല നയങ്ങൾ തുടക്കം മുതൽക്കേ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നു," കൗതുകത്തോടെ ഐഎംഎക്സ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിലെ ഡോ. വീരേന്ദ്ര സ്വരൂപ് പറഞ്ഞു. "ഏകദേശം 20 വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പുള്ള ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ രൂപീകരണ വർഷങ്ങളിൽ വേനലവധി നിർബന്ധമായിരുന്നു, ഗവേഷണം, സാഹിത്യ വികസനം തുടങ്ങിയ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് ഓഫീസിൽ വരുന്നതിന് പകരമായി ഒരു അവധിയും നഷ്ടപരിഹാരമായി അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരാൾ അക്കാദമിക്/പൊതുഭരണം എന്നിവ ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ, അല്ലെങ്കിൽ എംഡിപി മുതലായവയിൽ ക്ലാസ് എടുക്കുന്നത് പോലെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ മാത്രമേ ലീവ് അനുവദിക്കുമായിരുന്നുള്ളൂ, ഗവേഷണത്തിന് നൽകേണ്ട ഊന്നലിനെക്കുറിച്ച് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ധാരാളം സംസാരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും," അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

ഒരു ഫാക്കൽറ്റി അംഗത്തോട് മെയ് 6 മുതൽ 7 വരെ ഒരു എംഡിപിയിൽ ക്ലാസെടുക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. വേനലവധിക്കാലം ഏപ്രിൽ 15 മുതലോ മറ്റോ പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നു. ഫാക്കൽറ്റി അംഗം ആ സമയം കേസ് എഴുത്തിനായി ചെലവഴിക്കാൻ ആലോചിച്ചു, അതിനായി ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ നിന്ന് അനുമതി വാങ്ങി ഡാറ്റ ശേഖരിക്കാൻ പോയി മെയ് 1 ന് തിരിച്ചെത്തി. മറ്റൊരു ഫാക്കൽറ്റി ഏകദേശം ഏപ്രിൽ 28-29ന് ക്ലാസെടുക്കേണ്ടതായിരുന്നു. വർഷാവസാനം, ആദ്യത്തെ ഫാക്കൽറ്റിക്ക് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ ജോലിയിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ മൂന്നര ദിവസത്തെ അവധി നൽകി, രണ്ടാമത്തെയാൾക്ക് 14 ദിവസം ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ജോലിയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ഏഴ് ദിവസമുണ്ടായിരുന്നു, അവസാനത്തെയാൾ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ജോലി 7 ദിവസങ്ങൾ മാത്രമേ ചെയ്തുള്ളൂ. അദ്ദേഹം കേസ് എഴുത്തിന് പോയില്ലെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിന് 11 ദിവസങ്ങൾ നഷ്ടപരിഹാരമായുള്ള അവധി ലഭിക്കുമായിരുന്നു കാരണം അപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ജോലിയിൽ ഏപ്രിൽ 16 മുതൽ മെയ് 7 വരെ ഉണ്ടായിരിക്കുമായിരുന്നു.

ഡയറക്ടർ മാറിയപ്പോഴും നയങ്ങൾ തുടർന്നു. ബാച്ചിന്റെ വലുപ്പം ഒന്നിൽ നിന്ന് രണ്ട് വിഭാഗങ്ങളിലേക്ക് ഉയർത്തേണ്ടിയിരുന്നതിനാൽ ഒരു ദിവസം ഫാക്കൽറ്റി അംഗത്തെ പിജിപി ചെയർമാനാക്കി. ഒരുതവണയെങ്കിലും തനിക്ക് അർഹമായ 30 ദിവസങ്ങളുടെ അവധി കിട്ടുമെന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം സന്തോഷിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വർക്ക് പ്ലാനിൽ പിജിപി ജോലിക്ക് (അഡ്മിഷൻ കൊടുക്കുന്നത് ഉൾപ്പെടെ) പുറമേ ഈ കാലയളവിൽ ഒരു അംഗീകൃത പ്രോജക്റ്റിൽ കേസ് റൈറ്റിംഗും പൂർത്തിയാക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം പരാമർശിച്ചു. വർഷാവസാനം, 15 ദിവസത്തെ അർഹമായ അവധി മാത്രം കാണിച്ച രേഖകളിലെ തെറ്റുകണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം അമ്പരന്നു. അദ്ദേഹം അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ യാതൊരു തെറ്റുമില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂഷണൽ ജോലിയല്ലായിരുന്ന കേസ് റൈറ്റിംഗിനായി (അദ്ദേഹത്തെ നിയോഗിച്ചിരുന്നതാണിത്) വേനൽക്കാലം ഉപയോഗിക്കാൻ അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചതുകൊണ്ടായിരുന്നു. കേസ് റൈറ്റിംഗ് ഗവേഷണമായാണ് കണക്കാക്കിയിരുന്നത് എന്നതും കോഴ്സുകൾ നടത്താൻ ഫാക്കൽറ്റി കേസുകൾ എഴുതണമെന്ന് ഫാക്കൽറ്റി കൗൺസിൽ തീരുമാനിച്ചിരുന്നു എന്നതും ഇവിടെ പരാമർശിക്കാം.

2002 ന്റെ തുടക്കത്തിൽ, ഒരു മുതിർന്ന ഫാക്കൽറ്റി അംഗം ഇന്ത്യയിലെ വിദേശ സഹകരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു നിരീക്ഷണാധിഷ്ഠിത പ്രബന്ധം തയ്യാറാക്കി, അതിനെ ഒരു പ്രശസ്ത അന്താരാഷ്ട്ര സമ്മേളനത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കാനായി അംഗീകരിച്ചു. 2001 ൽ ഒരു അന്താരാഷ്ട്ര സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നതിനാൽ അടുത്ത അഞ്ച് വർഷത്തേക്ക് മറ്റൊരു അന്താരാഷ്ട്ര സമ്മേളനത്തിലും പങ്കെടുക്കില്ലെന്ന് ഒരു ഉറപ്പ് നൽകണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. താൻ അവസാനമായി പങ്കെടുത്ത കോൺഫറൻസ് 1997ലായിരുന്നുവെന്നും പിന്നീട് സീനിയർ തലത്തിലെ ഭരണപരമായ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ കാരണം അദ്ദേഹത്തെ പങ്കെടുക്കുവാൻ അനുവദിച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശദീകരണം ഡീൻ സ്വീകരിച്ചില്ല. യൂറോപ്യൻ സ്ഥാപനങ്ങളുമായുള്ള ഒരു എക്സ്ചേഞ്ച് പദ്ധതിയിലൂടെ അദ്ദേഹം പോയതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് രജിസ്ട്രേഷൻ ഫീസ് അല്ലാതെ മറ്റൊരു ചിലവും ഉണ്ടായില്ലെന്ന കാര്യം ഡീനിന് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. ഫാക്കൽറ്റി ഉറപ്പ് നൽകാൻ വിസമ്മതിച്ച് അദ്ദേഹം ടെക്നോളജി ട്രാൻസ്ഫറിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു കോൺഫറൻസിൽ പ്രബന്ധം അവതരിപ്പിച്ചു, അതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ

പ്രബന്ധം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. പുതുതായി ചേർന്ന അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസറിനെ രണ്ടെണ്ണത്തിൽ, ഒന്നിൽ ചിലപ്പോൾ പ്രബന്ധം പോലും (അത് ഒരാവശ്യകതയായിരുന്നു) ഇല്ലാതെ, പങ്കെടുക്കാൻ അനുവദിച്ചു എന്നത് മറ്റൊരു വിഷയമായിരുന്നു.

2002 ജൂണിലോ ജൂലൈയിലോ അസോസിയേഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യൻ മാനേജ്മെന്റ് സ്കൂൾസിന്റെ വാർഷിക കൺവെൻഷനിൽ തനിക്ക് പങ്കെടുക്കാനാവാത്തതിനാൽ തന്നെ പ്രതിനിധീകരിക്കാൻ ഡയറക്ടർ ഫാക്കൽറ്റിയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഫാക്കൽറ്റി വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു, "ആ അവസരത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ഞാൻ സ്ഥാപനത്തിന്റെ തലവനല്ല. എന്നിരുന്നാലും, ഒരു ഗവേഷണ പ്രബന്ധം എനിക്ക് എഴുതാൻ കഴിയുകയും അത് അവതരണത്തിനായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഞാൻ തീർച്ചയായും പോകും." ഭാഗ്യവശാൽ യുക്തിസഹമായ ഡാറ്റയുടെ പിന്തുണയോടെ മാനേജ്മെന്റ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സാഫല്യത്തെ നയിക്കുന്നതിലും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിലും ഗവേഷണത്തിന്റെ പങ്കിനെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് ഒരു പ്രബന്ധം തയ്യാറാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ഒരു ഇൻ-ഹൗസ് പരിശീലന പരിപാടിയിൽ കുറച്ച് സെഷനുകൾ നടത്താൻ പോകുകയായിരുന്നതിനാലും ഡൽഹിയിലൂടെ കടന്നുപോകുകയായിരുന്നതിനാലും അദ്ദേഹം ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ അതിഥിമന്ദിരത്തിൽ ഒരു ദിവസം താമസിച്ചു, പ്രബന്ധം അവതരിപ്പിച്ചു, അതിഥിമന്ദിരത്തിൽ നിന്ന് വേദിയിലേക്കുള്ള ടാക്സി ചാർജുകൾ വാങ്ങി തിരിച്ചുപോയി.

പിന്നീട് ജനുവരി 2003ൽ ഗോവയിൽ നടന്ന ടൂറിസം സമ്മേളനത്തിൽ ഒരു ഗവേഷണ പ്രബന്ധം അവതരിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം അപേക്ഷിച്ചു. ഈ പ്രബന്ധം ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കൂടുതൽ സമ്മേളനങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടുന്നതിന് തുടക്കം കുറിച്ചു. പക്ഷേ, ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ സമ്മേളനമായിരുന്നതിനാൽ ഫാക്കൽറ്റിക്ക് സ്പോൺസർഷിപ്പ് അനുവദിച്ചില്ല.

ആ ആശയം ഉപേക്ഷിക്കാൻ ഫാക്കൽറ്റിക്ക് കഴിയാഞ്ഞതിനാൽ അദ്ദേഹം സ്വന്തം ചെലവിൽ പ്രബന്ധം അവതരിപ്പിച്ചു. ഈ സംഭവം അദ്ദേഹത്തെ വളരെയധികം നീരസപ്പെടുത്തിയതിനാൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ ഡയറക്ടറും ഡീനും അതേ വ്യക്തികളായിരിക്കുന്നിടത്തോളം ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് സ്പോൺസർഷിപ്പ് തേടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു.

പക്ഷേ അദ്ദേഹം ഗവേഷണം ചെയ്യുന്നതും പ്രബന്ധങ്ങൾ എഴുതുന്നതും സമ്മേളനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതും തുടർന്നു. അടുത്ത സമ്മേളനത്തിൽ പിന്നീട് വികൽപയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട മറ്റൊരു നിരീക്ഷണ അധിഷ്ഠിതമായ പ്രബന്ധം അവതരിപ്പിക്കാൻ പോയപ്പോൾ രസകരമായ ഒരു യാദൃശ്ചികത ഉണ്ടായി. ഐഐഎംഎയിലെ ഒരു ഫാക്കൽറ്റി അസോസിയേറ്റ് വിമാനമാർഗം ജംഷഡ്പൂരിൽ നിന്ന് അഹമ്മദാബാദിലേക്ക് വിമാനമാർഗം യാത്ര ചെയ്തു, സ്വകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള രണ്ട് ഫാക്കൽറ്റി അംഗങ്ങൾ എസി II ശ്രേണിയിൽ യാത്ര ചെയ്തു, സ്ഥാപനത്തിന്റെ മുതിർന്ന ഫാക്കൽറ്റി എസി III ശ്രേണിയിലും യാത്ര ചെയ്തു (ചിലപ്പോൾ അത് മെർക്കുറി ലെവൽ 43 ഡിഗ്രി വരെ ഉയർന്ന വേനൽക്കാലമായിരുന്നത് കൊണ്ടാവാം). നാണക്കേട് തോന്നിയോ എന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം തമാശയായി പറഞ്ഞു, "താങ്ങാനാവുന്ന പരിധി വരെ മാത്രമേ ഒരാൾക്ക് ഗവേഷണം നടത്താൻ കഴിയൂ." തീർച്ചയായും, മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രബന്ധങ്ങളൊന്നും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചില്ല.

"50 വർഷത്തെ മാനേജ്മെന്റ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശേഷവും, ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ലക്ഷ്യമിടുന്ന കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്ന് ഡൈഹാർഡ് ആയ ആളുകളെ പോലും പിന്തിരിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള രീതികൾ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് എപ്പോൾ, എങ്ങനെ ഒരു ഉന്നത പഠന സ്ഥാപനമാകുമെന്നും ഉന്നത പഠനം എങ്ങനെ പുനർനിർവചിക്കപ്പെടുമെന്നും ഞാൻ ഞാൻ ചിന്തിച്ചുപോകുന്നു," ഡോ. വീരേന്ദ്ര സ്വരൂപ് പറഞ്ഞു.